

Mindy Svenlin – material från samskrivningsveckan

Måndag 14.9.2020

Plats: Bänk vid busskurerna, blicken rakt mot monumentet

15.00–15.01

Person korsar torget. Kyrkklockan. vinden.
Skuggor spelar på marken. Buss pyser. Klackat
mot marken. Skuggor rör sig (röker, går).
Bilmotorer låter. Mera kyrkklockor. Mullrande
bilmotorer. Ögon som tåras. Solen på min fot.
Bil i periferin

Torsdag 17.9.2020

Mitt på torget

Övning 6 – uppvärming, blindspot-writing, 4 min (paus)

13.02–13.03

Nu vänd, ansiktet mot Hese.
Ljud, bilar, bussar, flaggstänger i bakhuvudet.
Rörelser, människor. Öppet landskap.

Rätar på mig. Hör moped vänster om mig.
Sen bakom mig. Vinden, vinden. Inte mot
nacken

Torsdag 17.9.2020

11.11–11.26

I parkeringstrappa utanför Venn

Övning 7 – Bodily senses, notera när uppmärksamheten skiftar

Jag är kort.
Jag blir väldigt medveten om det när jag står innanför
den här parkeringskuren. En metall-list är precis
i höjd med mina ögon och skymmer sådant
som jag naturligt hade fäst ögonen vid.

Ett träd blåser av löv rakt framför mig. Mitt
högra knä värker, jag slog det mot en hård
soffskarv i veckan.

Person mitt på torget. Trotsar storm. Trotsar Aila.

Löv, ett gult ett, mitt i mitt synfält. Klamrar sig fast.

Jag rör på mig och knäet värker till.

Jag är för kort! Måste huka mig för att alls kunna se. Inte ens mina platåskor hjälper mig. Antar dålig hållning, kurar ihop mig.

Förvånansvärt många personer över torget. Varför väljer de den mest oskyddade vägen från A till B – tvärs över det öppna, vindplågade.

Blir medveten om hur skakig min handstil är när jag står såhär.

Löv irrar planlöst. Person kommer in parkeringskuren. Vinden dånar, kall mot mina ben. Med ett knäppande ljud stängs dörren igen. Längre ned, djupt under mig hör jag en dörr stangas, några bilar köra.

Personerna just nu på torget är rustade för vädret. Men som – ett gäng personer med vristerna fram, stiligt visst men är det inte kallt?

Inga lösa föremål flyger omkring. Endast löven härjar fritt.

Person mitt på torget. Huvudet sänkt.

Min vänstra arm som håller i anteckningsboken värker lite. Så gör även min högra hålfot.

Jag står främst på ett ben. Lutar min vikt på detta enda av mina två. Lite sned i tillvaron. Krokig, för att se under den där arma listan i ögonhöjd.

Hur kan ett torg se så olika ut beroende på väder. Annars: livfull om än lugnt, nu: öde och dyster.

Att korsa torget känns dumdristigt. Det är alldeles för oskyddat och blottat.

Några modiga gör det i all fall. Vissa långsamt,
nästan med en smärta (mina axlar tyngs
ned av min ryggväska) andra raskt – utan
att spilla tid.

Jag kyttar nu. Under listen. Med höger ben
som stöd mot en golvlampa (med skyd-
dande plexiglas). Krökt som vore jag
90 år.

Person utan mössa och handskar (varför
är detta häpnadsväckande) korsar torget. Går tvärs
över.

Person i rosa jacka korsar vågrätt över.
När hen passerar scenen speglas byx-
benen i spegeltrappan. Jag trodde det
var fåglar till först.

Mina båda axlar värker nu. Likaså
min vänstra fot.

Muller, ilsket, av en bil i närheten.

Störande optimistisk kommersiell jazzmusik
i bakgrunden. "Köp mer, livet är en
fest".

Lukt av något surt, gammalt. Ändå inte
övermäktigt trots att mitt luktsinne
är känt bland mina vänner och bekanta.
Blodhunden Mindy.

Personer i neonjackor korsar torget diagonalt.
Jag börjar plötsligt må lite illa.

Jag är väldigt medveten om vad jag inte
ser från den här positionen i livet.

Monumentet, dolt av ett försäljningsstånd i
rött och vitt.

ENORMT buller fav förbikörande moped.
Toner som till och med känns. I fötterna,
maggropen och bakom bröstbenet.